

Iefta - un judecător legalist - Arthur Maurice Salway Gooding

Consecințele legalității

Versete călăuzitoare: Judecători 11

Iefta a fost un galaadit, un erou viteaz, un bărbat ideal ca să ia sabia și să elibereze Israelul. Într-adevăr, el este văzut în Judecători 11 ca erou viteaz, atât la începutul, cât și la mijlocul capitolului și de asemenea în Judecători 12. Singura deosebire este că la începutul capitolului 11 este erou viteaz pe baza biruințelor trecute, la mijlocul capitolului este erou viteaz pentru că îi distruge pe vrăjmașii lui Israel, dar în capitolul 12 este un erou viteaz pentru că i-a omorât pe 42.000 dintre frații săi.

Este lucru mare să fii un erou viteaz în poporul lui Dumnezeu, întărit de Domnul Însuși și făcut apt de a înfăptui lucruri mari pentru Dumnezeu. Când poporul lui Dumnezeu are nevoie de un eliberator, atunci este mare lucru dacă există cineva acolo care se poate ridica dintre ei și să poată să ia în mână sabia eliberatoare în puterea Duhului lui Dumnezeu. Dar ce tragedie, dacă un erou viteaz omoară mai mulți frați de-ai săi, decât a omorât vreodată dintre cei nelegiuți! Este mare lucru să iei în mână sabia împotriva vrăjmașilor Domnului; este lucru grav să o folosești cu capacitate dezvoltată în continuare, ca să distrugi poporul lui Dumnezeu. Aceasta este tragedia lui Iefta. 42.000 de bărbați din propriul popor zăceau morți la vadurile Iordanului. Un creștin distruge alți creștini, un om temător de Dumnezeu omoară alți oameni temători de Dumnezeu. În loc să lupte împotriva vrăjmașului, luptăm împotriva poporului lui Dumnezeu. Mulți bărbați tari dintre sfinții lui Dumnezeu, tari, în ceea ce privește personalitatea lor, tari în convingerile lor, tari în lupta împotriva a ceea ce este nelegiuit, tari în răspândirea evangheliei, și-au sfârșit zilele din cauză că au „omorât” oameni din poporul lui Dumnezeu.

Iefta a avut un început rău, el era fiul unei curve. Începutul său a fost mai rău decât începutul lui Abimelec, pentru că ne vom aminti că Ghedeon a avut multe soții, i s-au născut șaptezeci de copii. El avea și o concubină [= amantă, ibovnică; nota editorului] în Sihem. În perioada Vechiului Testament, concubinajul era folosit de Dumnezeu într-un anumit fel, pentru că cele două soții ale lui Iacov sunt unite cu slujitoarele lor și prin aceste patru femei este zidită casa lui Israel. Un asemenea concubinaj n-a existat în vremea Vechiului Testament prin autoritate divină, ci prin îngăduință divină. Iefta, în orice caz, era fiul unei curve. Cu alte cuvinte: în timp ce Abimelec era un om carnal, Iefta era un om dublu de carnal. Începutul său a fost umilitor. Scrierile Vechiului Testament sunt foarte clare cu privire la un asemenea copil: un copil nelegitim nu trebuia să între în adunare până la a zecea generație.

Este bine să constatăm deosebirea dintre cei doi bărbați, Abimelec nu-l cunoștea decât pe dumnezeul Baal-Berit, dumnezeul țării, care era opus Dumnezeului lui Israel. El nu-L amintește niciodată pe Domnul în relatarea divină, dar Iefta, care a avut un început atât de rău, a folosit titlul Domnului la un număr mare de ocazii și arată o adevărată prețuire despre cine este Dumnezeu. De exemplu:

- „Dacă Domnul îi va da înaintea mea...” (Judecători 11.9).
- „Iefta și-a rostit toate cuvintele înaintea Domnului” (Judecători 11.11).
- „Domnul Dumnezeu lui Israel” (Judecători 11.21).

Consecințele legalității

- „Domnul Dumnezeu lui Israel” (Judecători 11.23).
- „Domnul Dumnezeu nostru” (Judecători 11.24).
- „Domnul, Judecătorul” (Judecători 11.27).
- „Duhul Domnului a fost peste Iefta” (Judecători 11.29).
- „Iefta a făcut o promisiune Domnului” (Judecători 11.30).
- „va fi al Domnului” (Judecători 11.31).
- „mi-am deschis gura către Domnul” (Judecători 11.35).

Deci, astfel Îl cunoștea Iefta pe Domnul. Pentru Iefta, Dumnezeu este Domnul, este Domnul lui Israel și vom observa că El este Domnul, Judecătorul și așa mai departe. Așa că Iefta avea o mare prețuire pentru Dumnezeu ca fiind Domnul, ca Cel care a făcut un legământ cu Israel, care se bazează pe o jertfă. Deosebirea dintre Abimelec și Ierta este că Iefta Îl cunoaște pe Dumnezeu, iar Abimelec nu-L cunoaște. Abimelec este imaginea unui nemântuit și el nu are decât trăsături ale omului firesc. În ciuda planului său rău ascuns, Iefta Îl cunoaște pe Domnul și într-un anumit fel chiar îl iubește pe Domnul și vrea să dea ceva pentru Domnul. Constatăm că el este un credincios, peste care vine Duhul Domnului. El seamănă cu Ghedeon: el știe ce înseamnă să se miște în puterea Duhului lui Dumnezeu.

Atitudinea neprietenoasă a fraților săi, pe când era tânăr, a lăsat în urmă la el ranchiună durabilă. Aceasta nu s-a schimbat nici când L-a cunoscut pe Domnul ca Răscumpărător al său. Există anumite lucruri care sunt trăsături caracteristice, care s-au întipărit în ființa noastră: Chiar și după ce am avut încredere în Hristos ca Mântuitorul nostru, tot găsim că încă mai există la noi aceste trăsături deosebite. Dacă oamenii s-au purtat ciudat înainte să fie mântuiți, atunci o vor face și după ce sunt mântuiți. Unii oameni aveau un soi de mânie înainte să fie mântuiți și ei au mari dificultăți s-o înăbușe după mântuirea lor. Ei pot s-o facă prin harul lui Dumnezeu, dar atitudinea lor fundamentală nu s-a schimbat. Dacă-l observăm pe Iefta, el este un amestec ciudat: din fire - are o ranchiună, spiritual – el este un om care-L cunoaște pe Domnul, care vrea să-I slujească și care vrea să lupte pentru El. Pe parcursul întregii sale vieți, aceste două trăsături de caracter se luptă una cu alta; dar există fațete ale harului divin, în care trebuie să-l admirăm pe acest bărbat, și Duhul lui Dumnezeu le admiră, pentru că în Evrei 11 îl găsim pe Iefta în galeria de portrete a bărbaților credinței.

Ne bucurăm să găsim în Biblie un bărbat ca Iefta, pentru că el este așa ca tine și ca mine. Există așa de multe trăsături pe care le aveam înainte să fim mântuiți, și cu toate că harul divin mă ajută să le stăpânesc, ele totuși răzbat destul de des. Există întotdeauna o luptă, care are loc în viața mea, fie că trăsăturile rele ale firii vechi ies în evidență, fie că se descoperă trăsăturile plăcute ale lui Hristos. În aceasta vei fi cu siguranță de acord cu mine, drag copil al lui Dumnezeu, că aceasta a fost și istoria ta. Tu vrei să fii mai mult pentru Hristos, vrei să arăți zi de zi tot mai mult și mai mult din dragostea Sa, din frumusețea Sa și din harul Său. Tu regreti iar și iar în prezența lui Dumnezeu că anumite trăsături ale caracterului tău, care sunt foarte nedorite, totuși răzbat.

Cum evoluează atitudinea nefericită a lui Iefta? El nu putea să facă nimic pentru faptul că se născuse ca fiu al unei curve; aceasta nu are nimic de-a face cu el personal. Cu inimile pline de compasiune putem să spunem: el este un obiect demn de mila noastră, de care trebuie să ne îngrijim, unul pe care trebuie să-l acceptăm și să-l iubim. Acestea sunt sentimente plăcute, dar aceasta nu este ceea ce s-a întâmplat cu acest bărbat. Soția lui Galaad i-a născut fii, dar Galaad avea și un fiu de la o curvă și aparent a fost așa, că el l-a acceptat pe acest fiu în propria sa casă și l-a crescut ca pe unul din familie. Dar când fiii lui Galaad au crescut – aceasta înseamnă,

Consecințele legalității

firește, fiii care îi fuseseră născuți de soția legitimă -, atunci l-au alungat pe Iefta și au spus: „Nu vei avea moștenire în casa tatălui nostru, pentru că ești fiul unei alte femei” (Judecători 11.2). Iefta a fost victima vrăjmășiei, un copil foarte nefericit și probabil că a crescut într-o casă foarte nefericită. El a fost rezultatul imoralității tatălui său.

Crezi că frații lui Iefta aveau dreptate să-l trateze așa? Toate sentimentele noastre vorbesc împotriva; sentimentele noastre vor să-l iubească, vor să fie prietenoase față de el și să-i poarte de grijă. Dar frații lui Iefta gândeau cu totul altfel. Ce au făcut? L-au dat afară. Crezi că au putut să citeze un pasaj din Scriptură pentru ceea ce făceau? N-au putut ei să ia în mână Legea lui Moise și să spună că un copil nelegitim nu trebuie să fie adus în adunare până la a zecea generație? Un principiu potrivit Scripturii, cel puțin, dacă nu exista un pasaj din Scriptură, ca să-și susțină lipsa de amabilitate cu care-l izgonesc pe Iefta din casa lor. Ei puteau să spună: „Dacă Dumnezeu a spus să nu-l aducem în adunare până la a zecea generație; atunci să nu fie nici în casa noastră.” Ei puteau să găsească și un exemplu demn în Geneza; aici, din legătura lui Avraam cu Agar a rezultat Ismael. Ne vom aminti, în primul rând, că Avraam, la indicațiile Sarei, a lăsat-o pe Agar să plece pe când aștepta un copil. Ea s-a întors și a rămas acolo pentru un număr de ani, dar cuvintele de încheiere au venit din cer: „Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, pentru că fiul roabei acesteia nu va moșteni cu fiul meu, cu Isaac” (Geneza 21.10,12). Deci, astfel le-au avut pe ambele: un pasaj din Scriptură și un principiu potrivit Scripturii pentru ceea ce făceau.

Dar vai! În spatele tuturor acestor lucruri stătea altceva și acesta a fost adevăratul motiv pentru atitudinea lor. N-a fost ascultarea față de Cuvântul lui Dumnezeu ceea care i-a determinat, ci a fost egoismul, amorul propriu, dragostea pentru bani: lăcomia! Fii atent ce spun ei: „Nu vei avea moștenire în casa tatălui nostru, pentru că ești fiul unei alte femei”. Care a fost adevăratul motiv pentru care l-au izgonit? Dacă Galaad încă nu era mort, atunci, în orice caz, va muri odată și apoi ar fi ceva de moștenit. Ei și-au zis: „Dacă îl lăsăm pe Iefta aici, atunci va avea parte de moștenire, dar vom fi atenți ca să nu se întâmple aceasta.” Dacă s-ar fi gândit puțin mai adânc, ar fi putut să spună: „Domnul a spus, într-adevăr, să nu aducem niciun copil nelegitim în adunare până la a zecea generație”, dar și Perez a fost un copil nelegitim și lui i s-a arătat har. Rahav a fost o curvă, dar ea devenise un obiect al harului lui Dumnezeu. Rut, ea a fost o moabită și ea n-ar fi avut voie să intre în adunare până la a zecea generație, dar ea este adusă în descendența împărătească (Matei 1.5). Astfel învățăm din Scrierile Vechiului Testament, că harul lui Dumnezeu triumfă în unele ocazii asupra Legii.

Frații lui Iefta puteau să afișeze un zâmbet evlavios și să citeze pasaje din Scriptură, ca să-și motiveze fapta înfricoșătoare, de ce l-au dat pe Iefta afară din căminul familiei. Motivul pentru care au făcut-o n-a fost nici ascultarea față de Scriptură, nici ca să-I placă Domnului, ci era lăcomie. Aceasta este legalitate. Legalitatea este când afișăm o față sfântă, un zâmbet pios, poate că vorbim pe un ton foarte sfânt și facem așa, ca să părem deosebit de dreți; dar adânc, în fundul inimii, motivul nostru nu este să-I fim plăcuți Domnului, ci nouă înșine. Legalitatea citează Scriptura, legalitatea se sprijină pe principii divine, dar ea vine dintr-o inimă împietrită, care nu chibzuiește la ce Îi este plăcut Domnului, ci vrea să se satisfacă pe sine și să-și facă voia sa. Aceasta este ceea ce au făcut frații lui Iefta și aceasta s-a întâmplat de atunci de mii de ori – cu un pasaj din Scriptură pe buze, poate cu un principiu al Scripturii, care sună așa de corect, dar în inima celui care argumentează așa este neîndurare, poate chiar ură. Poate că vrea chiar să-și lezeze fratele sau sora, dar Dumnezeu, care vede inimile, vede lăcomia, vede amorul propriu, vede dragostea voinței proprii.

Iefta a devenit un erou curajos. Judecători 11.3 spune că el era conducătorul oamenilor fără căpătâi și ieșeau împreună să prade. Pasajul pare să sugereze că Iefta a devenit un fel de „căpitan de tâlhari”. Aceasta pare să fie reacția la felul cum fusese el tratat de către societatea normală. Cu toate acestea, el este un erou curajos, dar pentru că fusese izgonit din casa și din patria sa, a devenit o căpetenie de tâlhari. Un conducător de oameni fără căpătâi, dar un erou curajos. Bătrânii lui Israel aud de el și la necaz, pe când copiii lui Amon duceau război împotriva lui Israel, au recunoscut că au nevoie de un asemenea erou curajos, care ar fi pregătit să intervină pentru ei și să-i elibereze. Ei cunoșteau aptitudinea lui Iefta ca șef de tâlhari și au plecat în țara Tob ca să-i ceară ajutorul.

Judecători 11.7: Și Iefta a zis bătrânilor Galaadului: „Nu m-ați urât și nu m-ați alungat voi din casa tatălui meu? Și pentru ce veniți acum la mine, când sunteți în necaz?”

Iefta nici nu uitase, nici nu iertase. El s-a întors până la punctul de plecare, la felul cum l-au tratat și l-au disprețuit și l-au izgonit din casă. Eu cred că de atunci trecuseră mulți ani. El este un căpitan vestit de tâlhari și știe cum se duce războiul; el știe cum se poate elibera Israelul. Atitudinea sa este: „Dacă nu m-ați vrut, cu ani în urmă, de ce mă vreți acum? M-ați alungat din casă pentru că voriați banii mei; acum, când sunteți în dificultăți, mă rugați să vin înapoi și să lupt pentru voi? Credeți că vă voi ajuta? Atunci nu m-ați vrut, iar acum nu vă ajut nici eu.” Cum îmi faci tu mie, așa îți fac și eu ție. Acesta a fost felul cum îl trataseră, „n-avem timp de tine, Iefta”, „tu nu vei primi niciun ban de la noi”, dar acum sunt la necaz și el îi refuză.

Mă întreb dacă și noi suntem la fel. Avem o ranchiună pe care o cărăm cu noi, poate uneori mulți ani. În adunare s-a căutat un învățător de școală duminicală și tu te-ai gândit că ai putea să faci aceasta foarte bine, dar ai fost omis. Câțiva ani mai târziu a fost din nou căutat un învățător de școală duminicală și atunci ai spus: „Atunci m-ați ignorat, atunci nu m-ați vrut, acum nu vă ajut nici eu. Ați uitat cum m-ați tratat atunci? Credeți că eu vă voi ajuta acum în vreun fel?” Ai întâlnit vreodată oameni ca acesta? Poate că ești un învățător și în adunare există necesitatea ca cineva să facă o slujbă pentru un anumit subiect, pentru că sfinții au nevoie de ajutor, să fie instruiți despre acest subiect. Frate, tu te-ai gândit că ai putea să faci aceasta foarte bine, nu-i așa? Dar frații au ales pe un altul și te-au trecut cu vederea. Acum, Domnul l-a luat la Sine pe acest frate drag și din nou este cineva necesar pentru un subiect special și astfel vin la tine și spun: „Frate, nu vrei să preiei aceasta și să vorbești despre acest subiect? Sfinții au nevoie de ajutorul tău.” Dar tu spui apoi: „Nu vă aduceți aminte cum m-ați tratat acum câțiva vreme? Atunci n-ați vrut ajutorul meu. Credeți că puteți să mă acceptați și să mă dați la o parte așa cum vreți voi? Căutați-vă un altul.”

Acesta este felul omului cum era Iefta. „Ah”; spune el, „voi m-ați dat afară pe când eram bărbat tânăr, pentru că ați vrut banii mei. Ei bine, acum pot să mă descurc foarte bine fără voi, pentru că m-am săturat de voi.” Iefta este un om care este foarte supărat pentru că a fost dat afară. Și acești Iefta astăzi încă nu sunt morți. Există sfinți care procedează în felul acesta, pentru că în adunare n-au primit locul importanței, despre care credeau că li se cuvine. Și dacă sfinții au cu adevărat nevoie de ei, atunci spun: „Amintiți-vă cum m-ați tratat. Acum nu am nimic de-a face cu voi.”

Dar a fost aceasta corect, avea el un motiv potrivit Scripturii să procedeze așa? Să citim capitoul anterior și să vedem că Iefta, de fapt, nu face decât să repete cuvintele lui Dumnezeu. După ce poporul lui Dumnezeu Îl uitase pe Domnul și îi slujise lui Baal, au strigat către Domnul și au spus: „Am păcătuit” și Domnul le-a spus:

Judecători 10.13,14: Dar voi M-ați părăsit și ați slujit altor dumnezei; de aceea nu vă voi mai salva. Mergeți și strigați la dumnezeii pe care vi i-ați ales: ei să vă salveze în timpul strâmtorării voastre!

Aceasta este ceea ce spusese Dumnezeu. Aici, acest popor strigă după eliberare și Dumnezeu spune: „Nu vă voi mai salva”. Aceasta este ceea ce a făcut Dumnezeu, De ce? Tocmai acesta este punctul. Dumnezeu avea un motiv pentru care a făcut aceasta; și anume, El voia ca ei să recunoască iarăși: „Am păcătuit”. El voia ca pocăința lor să fie realitate. Ei au spus-o din nou și au dovedit realitatea cuvintelor lor – citim aici: „Și au îndepărtat dumnezeii străini din mijlocul lor și au slujit Domnului. Și sufletul Său a fost îndurerat de nenorocirea lui Israel” (Judecători 10.16).

De ce a îngăduit Dumnezeu ca tot acest necaz să vină peste ei? A fost disciplina Sa. De ce îngăduie Dumnezeu ca poporul Său să fie pedepsit? Pentru că-l iubește. Motivele Sale sunt cele mai bune. El îi iubește și dacă El Își pedepsește poporul, ce citim atunci? Sufletul Său s-a întristat din cauza nenorocirii lui Israel. Aceasta a fost atitudinea lui Dumnezeu față de Israel. El Și-a ridicat mâna pârintească și a lovit copilul rătăcit; iar dacă apoi copilul rătăcit strigă în necaz, atunci sufletul lui Dumnezeu se îndurerează, devine trist din cauza nenorocirii lui Israel. Este aproape așa, ca și când Dumnezeul cerului plânge de parcă I-ar fi milă când aude strigătele adânci, adânci ale poporului Său – pentru că îi iubește. Pentru că îi iubește, îi pedepsește spre binele lor; dar când îi vede suferind sub mâna Sa pedepsitoare, atunci Îl doare inima Sa iubitoare. Dumnezeu nu vrea să-și pedepsească poporul, dar o face. Ca un Tată loial, El îl pedepsește pe orice fiu pe care îl primește, dar nu are nicio bucurie în a-l pedepsi. Sufletul Său este îndurerat din cauza nenorocirii poporului Său. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu spune: „Ei bine. Ați slujit acestor dumnezei în toți acești ani și acum veniți la Mine; mergeți înapoi la ei”, dar Dumnezeu nu spune aceasta nici din egoism, nici din lipsă de amabilitate. Nu este o atitudine de „voi nu M-ați vrut, așa că vedeți cum vă descurcați”; nu acesta este spiritul pe care îl găsim la Dumnezeu. El a acționat pentru că i-a iubit.

Ei bine, în capitolul nostru, Iefta face același lucru; el spune: „V-ați descurcat bine din ziua în care m-ați dat afară; acum, când sunteți în necaz, faceți mai departe așa”. El a făcut exact același lucru pe care l-a făcut Dumnezeu. Dar fiți atenți o clipă. Motivul a fost cu totul altul, nu-i așa? Văzut superficial, a fost o asemănare între atitudinea lui Iefta și atitudinea lui Dumnezeu. Dar Dumnezeu a făcut-o pentru că Și iubea poporul; Iefta a acționat pentru că se iubea pe sine. Aceasta a fost deosebirea. Și astfel, la suprafață, legalitatea pare să fie evlavioasă. Ea vorbește pe un ton sfânt și pare că imită atitudinea lui Dumnezeu. Dar atitudinea lui Dumnezeu a fost: dragostea față de poporul Său. Atitudinea lui Iefta a fost: dragostea față de Iefta. El voia să aibă întâietate, ca Diotref (3 Ioan 9), și spune: „Dacă vreți, puteți să ajungeți toți morți pe câmpul de luptă. Eu nu vă voi ajuta, numai dacă mă faceți împărat”. El nu iubea poporul lui Dumnezeu. El se iubea pe sine însuși și era dispus să ajute numai dacă-l făceau căpetenie.

Mă întreb dacă noi iubim cu adevărat poporul lui Dumnezeu sau dacă vrem să avem primul loc. Pentru că uneori, ca Iefta, putem să argumentăm ca Dumnezeu. Dar motivele lui Dumnezeu sunt curate și pline de dragoste și sunt spre binele poporului Său. Uneori, motivele noastre nu sunt curate și sunt pline de vrăjmășie și nu sunt orientate spre binele poporului lui Dumnezeu, ci spre înălțarea propriului eu. Aceasta este ceea ce vreau să spun cu legalitatea. De câte ori, în anii în care am avut experiență cu poporul lui Dumnezeu, n-am auzit pe cineva cu un argument evlavios pe buze și o motivare scripturală și expresii scripturale, dar cunoșteam ce fel de om era și-mi

ziceam: „Frate, ce-mi spui tu cu buzele tale nu este ceea ce gândești în inima ta. Aici, în spatele argumentațiilor tale există un motiv aparent conform Scripturii și aceasta este legalitate.

Cineva care vorbește așa este un om ciudat, aici vei fi de acord cu mine, cineva care până la urmă tot va fi convins. Da, el chiar trebuie să fie convins să devină căpetenia poporului lui Dumnezeu. Da, aceasta vrea el, vezi tu, el spune: „Voi face aceasta numai dacă mă faceți cap” și în final chiar trebuie să-l convingă să devină împărat. Noul Testament ne relatează că supraveghetorii nu trebuie niciodată să fie împinși să devină supraveghetori. Ei n-ar trebui niciodată să fie constrânși în munca lor, deoarece ei supraveghează „nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă” (1 Petru 5.2). Duhul Sfânt îi face supraveghetori, pentru că El îi iubește pe sfinți. Și pentru că-i vedem pe sfinți în primejdie, spunem: „Ei bine, voi ieși și voi lupta pentru ei.” Ei nu sunt constrânși la aceasta, nu, Iefta s-a lăsat constrâns, iar pe de altă parte era pregătit numai dacă putea să devină împărat.

Un adevărat păstor al poporului lui Dumnezeu nu vrea niciodată să i se ceară. Lui nu trebuie întâi să i se spună aceasta, iar dacă vede poporul lui Dumnezeu în primejdie, atunci va veni, îi va apăra și după aceea va dispărea. El nu vrea să aibă nicio onoare pentru aceasta. El o va face pentru că îi iubește pe sfinți; dar un om legalist vrea să fie convins, lui îi place să fie constrâns. El ridică pretenții de cinstire; aceasta este legalitate. Astfel l-au făcut, în cele din urmă, împărat.

Partea de mijloc din Judecători 11 ne prezintă o altă trăsătură ciudată de caracter a acestui bărbat. El le vorbește vrăjmașilor Domnului. Le vorbește de la sfârșitul versetului 12 până la sfârșitul versetului 28 (Judecători 11.12-28). Observă, te rog, că acest bărbat, care a trebuit constrâns și convins, căruia a trebuit să i se dea virtutea de împărat ca să devină un eliberator al poporului lui Dumnezeu, se arată foarte dificil când este vorba să trateze cu poporul lui Dumnezeu. El petrece un timp îndelungat ca să argumenteze cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu; aceasta este ciudat, nu-i așa? Să argumentezi liniștit cu vrăjmașii poporului lui Dumnezeu. Se spune: „În politică este mai bine să vorbești, decât să lupți” și se pare că și Iefta credea aceasta. Așa că pe parcursul tuturor acestor versete vorbește cu vrăjmașii Domnului și caută să-i convingă că ei greșeau și că argumentele sale erau corecte, dar abia apoi, când lunga sa conversație n-a avut totuși succes, atunci a început să lupte cu copiii lui Amon.

Constat că există mulți oameni dragi care sunt pricepuți în a împărți tractate, pricepuți în a purta pancarte, pricepuți în conversațiile personale și ei sunt pregătiți să vorbească cu cei neconvertiți și au în aceasta multă răbdare în timp îndelungat și Domnul chiar binecuvântează eforturile lor. Dar în adunare, dacă nu le convine ceva, atunci explodează cu indignare. Ai întâlnit deja astfel de oameni? O răbdare neverosimilă când este vorba despre oameni proaspăt convertiți, dispuși să stăruie și să se roage cu cei care sunt afară, dar este foarte dificil să te porți cu ei în adunare. Dragul meu credincios, prima ta îndatorire este față de sfinții lui Dumnezeu, și anume, să-i iubești pe frați. Tu ar trebui să fii omul cel mai sociabil între sfinții lui Dumnezeu și apoi poți să-ți arăți amabilitatea față de lume. Eu cred că multe familii pământești sunt tot așa: În interiorul casei familiale se argumentează și se discută, iar în afară totul este dragoste. Există unii printre sfinții lui Dumnezeu care sunt așa. Iefta a fost un om care a putut să argumenteze și să roage, ca să evite războiul. El își făcea griji pentru cei care erau afară, dar practic n-a arătat dragoste pentru cei care erau înăuntru. Acesta este spiritul legalității.

Acum trebuie să examinăm problema principală din viața lui Iefta, și anume, ceea ce a făcut cu fiica sa. Te rog, observă că acest bărbat, care este legalist, era și un om care era foarte pripit. Leviticul vorbește despre astfel de oameni, care sunt nechibzuți cu buzele lor: „... sau dacă va

jura cineva, rostind nechibzuit cu buzele, ca să facă rău sau ca să facă bine, în orice rostește omul în mod nechibzuit cu jurământ” (Leviticul 5.4).

A vorbi nechibzuit, a face un jurământ Domnului, și anume: „Dacă vei da negreșit în mâna mea pe fiii lui Amon, atunci ce va ieși pe ușa casei mele în întâmpinarea mea, când mă voi întoarce în pace de la fiii lui Amon, va fi al Domnului și îl voi aduce ardere-de-tot.” – „Ce va ...”, ce să însemne aceasta? El este aici un om care spune: „Oricare persoană vie iese din casa mea, când mă voi întoarce, îl voi sau o voi aduce jertfă.” Fără îndoială că el credea că din casa lui va ieși unul dintre servitorii de rând, vreun rob, poate dintr-un alt popor, pe care familia sa îl acceptase ca sclav. Dacă ar ieși un sclav din casa lui, atunci, practic, de fapt, nu-l va costa nimic să aducă această jertfă – doar nu este decât un sclav.

Dar cuvintele grăbite se vor întoarce adesea pe capul nostru. Cunoști istoria! Din casa lui a ieșit propria sa fiică.

Oamenii legalști sunt iuți în cuvintele lor. Oamenii legalști sunt dispuși să-i sacrifice pe alții. La ei nu contează dacă alții suferă. Ai auzit deja ce spun oamenii legalști, când cineva dintr-o altă familie nu se comportă întru totul așa cum ar trebui, de fapt? Ei spun: „Fă aceasta, fă aceea sau fă cealaltă!” Nu este niciun pic de dragoste sau de îndurare la acești oameni. Dar într-o zi se va întoarce același lucru pe capul lor. În propria lor familie se va întâmpla același lucru. Nu se potrivește aici legea despre semănat și secerat? Frații mei, noi trebuie întotdeauna să fim atenți cu ceea ce spunem, pentru că oricine slujește, trebuie să mănânce din propria sa slujire. Tu nu poți să slujești poporului lui Dumnezeu într-un domeniu, fără să fii încercat practic în propria viață tocmai pentru această slujbă. Există un om, Iefta, care stătea acolo și spunea public că el îi va da Domnului prima ființă vie care va ieși din casa lui, iar Domnul a adus aceasta înapoi pe capul său. Prețul legalității poate să fie foarte scump și pe Iefta l-a costat propria sa fiică. Un om legalist este nechibzuit.

Vrei să știi de la mine ce a făcut el? Din caracterul lui Iefta, pe care el îl arată în Judecători 11 și 12, trag concluzia că el într-adevăr și-a jertfit fiica. Tu vezi aici că el este un om legalist, un bărbat care este important pentru sine, iar un om legalist nu are voie să-și piardă prestigiul. El stătuse acolo și a spus: „Ți-l voi da pe primul care iese din casa mea”: acum vor spune oamenii: „Am auzit ce a spus și acum ne vom uita și vom observa, dacă el și face ce a spus”. Legalitatea sa îi sfâșie inima zdrobită, dar el nu are voie să-și piardă prestigiul. El nu are voie să apară în fața poporului ca unul care și-a schimbat părerile și cu toate că i se frânge inima legalistă, el trebuie să îndeplinească ce a spus. Mulți oameni legalști și-au lăsat propria soție și familie să se prăpădească și prin împietrirea inimii lor și-au pierdut familia pentru Dumnezeu; mai degrabă au fost în stare să facă aceasta, decât să admită că au făcut ceva greșit și că în trecut fuseseră prea duri. Înainte ca el să-și piardă prestigiul, Iefta și-a jertfit fiica. Poate crezi că el a obligat-o numai la o feciorie de durată – totuna, învățătura rămâne aceeași.¹

¹ Nota redacției: [Citește diverși comentatori pe această temă.](#)

Tu întrebi: „Ar fi putut Iefta să facă altceva?” Cred că da. Oare pentru ce dă Leviticul 5.4 o prevedere? Acest pasaj din Scriptură vorbește despre o jertfă pentru un jurământ. Ea era o jertfă pentru vină și are de-a face cu un jurământ. Nu ai nevoie de o jertfă pentru vină, dacă ai eșuat în a-ți ține jurământul? Dar Iefta a fost un om legalist și de aceea n-a putut el să găsească o asemenea cale, o modalitate prin care ar fi putut să salveze viața fiicei sale prin har și jertfă. Aceasta n-a mers, pentru că și-ar fi pierdut prestigiul, și ar fi preferat să-și jertfească fiica, decât să-și piardă prestigiul. Acesta este un om legalist, un caracter neîndurător. El nu se poate umili. El nu vrea să se umilească. El a fost crescut într-o casă neîndurătoare. El și-a sustras inima din nevoile poporului lui Dumnezeu și a spus: „Nu voi merge și nu voi lupta pentru voi, decât dacă mă faceți cap.” Acum și-a sustras inima și și-a jertfit fiica. În definitiv, era un om legalist.

Judecători 12 povestește că au venit bărbății lui Efraim și au vorbit dur cu el. Amintește-ți că Ghedeon a avut aceeași experiență; efraimiții s-au plâns la el exact în același mod. Ghedeon a procedat înțelept în această situație. El a dovedit că un răspuns blând abate furia (Proverbele 15.1), dar un om legalist nu face aceasta. El va argumenta cu vrăjmașul (Judecători 11.12-28), dar nu are nicio răbdare cu cei din națiunea sa. El intervine pentru drepturile sale și când vede că el era generalul cel mare, cel care a câștigat războiul, acum nu va acorda nimănui altcuia încrederea pentru aceasta. Ah, nu, el își va păzi drepturile și înainte ca cineva să mai poată gândi altceva, Iefta a luat sabia în mână și războiul a început și a bătut poporul lui Dumnezeu.

Ai văzut vreodată oameni legaliști făcând așa ceva? Nu este niciun pic de dragoste în ei. Ei bat poporul lui Dumnezeu. Ce face un om legalist în cele din urmă? El își ia oamenii cu el la [vadurile Iordanului](#) și le spune s-o facă așa, le spune să zică Șiboleț. Efraimiții nu puteau să-l pronunțe pe Ș, ei puteau să spună numai S. Nu puteau să-l pronunțe corect (Judecători 12.6). Oricine a spus „Șiboleț” a fost omorât. *Ce au făcut? Au omorât un om pentru că n-a putut să pronunțe corect o singură literă. Aceasta este legalitate și legalitatea între sfinți a omorât de atunci de mii de ori frați și surori, pentru că n-au putut să rostească corect un singur cuvânt. Aceasta este legalitate.* Omul care intervine pentru propriile sale drepturi, acel om care încearcă să argumenteze că ceea ce face el este potrivit Scripturii, acela nu face cu aceasta decât să dovedească răutatea propriei sale inimi, pentru că el nu iubește poporul lui Dumnezeu în niciun fel, așa cum ar trebui, ci numai pe sine însuși. În loc să-i liniștească, a lăsat să zacă 42.000 de cadavre la vadurile Iordanului.

Iefta a judecat pe Israel șase ani, șase ani de triumf și tragedie, șase ani distruși prin legalitate. Domnul să ne elibereze de legalitate.